

leste med Principerne, selv begynder at lirke ved sit Holværk, undergrave sin egen § 49, og vil anerkjende for bindende og gyldige Afstemninger af et enkelt Thing, saa at naar et enkelt Thing har stemt for en Sag, saa skal Ministeriet være frit. Man kan jo nok sige, at det ikke vil være frit for Rigsretten, men man vil jo dog ikke gjøre Rigsretsansvar gjældende, men det er kun en Talemaade hen i Veiret; det giver jo Faktum her Betræftelse paa. Saa skal det altsaa staa Ministeriet frit for at gennemføre den Sag. Men saa ere De egentlig inde paa faktisk at anerkjende hele den nye Stilling. Thi er det kommet dertil, at en Afstemning her i Thinget kan træde i Stedet for en Finantslov, saa har Landstinget samme Ret til at sige: saa kan vor Afstemning paa andre Poster ogsaa træde i Stedet for en Finantslov. Saa staa Folkethinget her og siger: Vi have jo stemt derfor, og vi tiltræde det, og Landstinget staa deroppe og siger: Vi have jo stemt for dette, og det tiltræde vi, og Ministeriet kan derefter sige: Vi ville forholde os paa samme Vis til Folkethinget og til Landstinget. Vi tage, hvad Folkethinget har givet os, og vi tage, hvad Landstinget har givet os, og deraf lave vi en Finantslov. Nei, det er en yderst farlig Wei. De Herrer ere komne ind paa i de sidste 3 Aar, De skulde aldrig være gaaede den Wei. Den anden Wei ubeluffer ikke, at De kunne arbejde, og efter min Betragtning udelukkes det heller ikke, at De kunde vedtage specielle Love, thi der er jo en umaadelig Forskjel paa den omtalte Fremgangsmaade og paa den anden Side at vedtage specielle Love selv med Bevilling af Pengene dertil, Love, vedtagne af den samlede Lovgivningsmagt og stadfæstede af Kongen, og derigjennem at bemyndige et fungerende Ministerium til at udføre Lovene overensstemmende med dens Forrifter, naar man har den Tillid til det fungerende Ministerium, at det paa dette Punkt vil udføre Lovgivningsmagtens Villie, ikke Folkethingets eller Landstingets ved en enkelt Afstemning tilkjendegivne ensidige Villie, men Lovgivningsmagtens Villie. Da kan man sige, hvad vi i Pragis have gjort, at en saadan Lov giver det stærkeste Grundlag, som noget Ministerium kan have for forbeholdt Efterbevilling. Der vilde altsaa ikke være udelukket en Po-

litik, ifølge hvilken De gif stærkt i Arbejde og vedtog nyttige Love, thi det specielle Gjern, som derigjennem bliver betroet et fungerende Ministerium, er noget ganske Andet end at betro det den samlede Landsstyrelse med den Betræftelse, med den Anerkjendelse som lovlige Herstere, som kun kan fremkomme ved en Finantslov. Nu er der foretaget nye Valg. Det er et nyt Folkething. En Fjerdedel er nye Medlemmer, om nogle end have været her før og kunne opmuntres ved tidligere Erindringer. Jeg veed ikke, hvor Mange af de andre 75 pCt. der have bevaret ældre Erindringer eller faaet Paamindelser gennem Valgbevægelsen, som kunne have Indflydelse paa deres Opfattelse af Folkethingets Stilling til Bevillingsretten. Derfor maa de Herrer undskylde, at dette lille Mindretal her atter har fremsat det Spørgsmaal i Vindringsforslag Nr. 187: Vilde De atter anerkjende provisorisk iværksatte Foretagender som disse, der godt kunde have ligget, medens Statsmaskineriet endda kunde været holdt vedlige under Campaignen, — vilde De anerkjende de provisoriske Foranstaltninger ved at bevilge dem for anden Gang? Har det høie Folkething efter det sidste Valg den samme forkerede Anskuelse paa dette specielle Felt, som det tidligere Folkething havde? Jeg nærer jo ikke Tvivl om, at naar Finantsudvalgets Ordfører og Ministeren ere enige om at sige, at det Mindretal, der spørger saa, er paa gal Wei, saa gaar det høie Flertal med, men vi staa dog først fri for Ansvar paa det Punkt, naar vi indstændig lægge dem paa Sinde, hvad det er, De gjøre, og skulde det træffe, at Thinget sluttede sig til vor Betragtning paa det Punkt, saa have vi jo i vor Betænkning forbeholdt os til 3die Behandling, at stille tilsvarende Forslag paa andre Punkter. Hvad vilde det føre til? Sa, jeg indrømmer Dem, at efter vor Betragtning vilde det føre til, at vi i en Campaigne som denne kun behandlede en Finantslov som denne med et Indhold, der var indskrænket til de sædvanlig løbende Udgifter, efter de før 1ste April 1885 gjældende Regler plus Udgifterne til Gjennemførelsen af de Love, som Lovgivningsmagten under ordinære Former havde vedtaget. Et nyt Spørgsmaal vilde da opstaa: Skulde man betro et saadant Ministerium denne Finantslov? Sa, derpaa kunde vi jo saa deles. Jeg hører til